HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אין עומדין פרק חמישי ברכות לא.

כפף דמוקרא. ט) כופף של זכוכית לנפה: **ליתי לן מר.** שילה: **מי סורה וכי מלוה דמגו ענן.** היכן המורה שעקרנו והיכן המלוה שאנו מקיימין שיגיעו עלינו מדינה של גיהנם: **הלכה פסוקה.** שאינה צריכה עיון שלא יהא מהרהר בה בתפלתו: **יושבת עליה ו' נקיים.** לגבד מחומו יום שפוסקת והמורה לה הלריכה ז' נקיים שלא לזפה שנאמר ומשם טהרה מוזפה[ב] ואין זפה שלא הרווחה שלשה ימים לעופין במוך י"ל יום שבין נדה לנדה: **ומכניסה.** בעיה: **כמון שנא.** קודם שיורה אותה שאין מתחייב במעשר מן המורה שלא ברחיים פני הבית ומשנמרח בכלי אבל לפני מירוח אין לחייב פני הבית קודעתו דגבי תרומה ומעשר כתיב דגן לחשים דגוך (דברים יח) והוא המירוח לפיכך כשמכניסה לבית קודם מירוח לא הוקבעה למעשר מן התורה וכבן הוא לחכמו לכילת קבע בדבר שלא נגמר מלאכתו אבל לכילת עראי לא חסרו ומאכל בהמה עראי הוא לתן בתמן במסכת פאה (פ"ק מ"ו) מאכיל לבהמה חיה ועוף עד שיגמר הלבן בהמתו אוכלת ופטורה אבל אין אוכל בכילת קבע: **אסור בשנאה ומועלין בו.** ופע"ג דקי"ל אין מועלין בדמים ויליפין לה מקרבי במסקת יומא (דף נט:) ובשחיטת חולין (דף קיז.). ה"מ כשנשחטו בעזרה לחיכל למימר נתמיא לכם על המוזבח לכפר (ויקרא יז) לכפר נתמיו לך ולא למעילה אבל בדם הקזה מועלין לכומר אם נהנה מבית קיבון מעילה. והכך סויין הלכות פסוקות שאין עליהן קושיות ותירוצים שיהא צריך להרהר בהן: **כמניפין.** מתוך כובד רגש: **לכרייתא.** מתוך הלכה פסוקה: **שיחה.** לישנות: **מתוך קנוס רגש.** חילוף של כובד רגש. מתוך זחות לב ועתק: **אלא מתוך שמחה** (ח). כגון דברי תנחומים של תורה כגון סמוך לגאולה מלריס או סמוך לתפלה לדוד אמות של שבת ותנחומין כגון לכון ירחיו יעשה שומר ה' את כל אוהביו וכגון מקלאות הסלוחות בתפלת ערבית כי לא יטוש ה' את עמו וכיולא בהן: **אלוייה.** ליישו בדרך: **לישה.** דקליס: **אדרבון מילתא הוא.** וזה שאומרים מימות מדם ברחמין הם שהוא גזר על אותו מקום ליישוב דקליס: **אם כיון נכס.** אז תקשיב חזק: **ומנין אלמא.** שחרים מנחה ועריבית: **יכול משנה לגולה הוא.** התפלה הזאת. הוחלה כמו נתחלה. אבל קודם לכן לא היה רגיל בכך: **יכול יהא רוצה.** לשלם תפלות הללו בשעה אחת: **יכול ישאל צרכיו.** כגון ברכות דאמה חוזן עד ג"ת ואח"כ יתפלל שלא ברכות לחשוות שהן של שבת: **רגיל זו תפלה.** של שבת: **בקשה.** שאלת צרכיו: **אחר אמת ויציב.** קודם ג' לחשוות שבריך

אייתי כסא דמוקרא בת ארבע מאה זוזי ותבר קמייהו ואעציבו רב אשי עבד הלולא לבריה חזנהו לרבנן דהוו קא בדחי טובא אייתי כסא [ו]דזוגיתא חיורתא ותבר קמייהו ואעציבו אמרו ליה רבנן לרב המנונא זוטי בהלולא דמר בריה דרבינא לישרי לן מר אמר להו ווי לן דמיתנן ווי לן דמיתנן אמרי ליה אנן מה נעני בתרך א"ל [ז]הי תורה והי מצוה דמגנו עלן א"ר יוחנן משום רשב"י [ח]אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר [א]אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אימתי בזמן שיאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה אמרו עליו על ר"ל שמימיו לא מלא שחוק פיו בעוה"ז מכי שמעה מר' יוחנן רביה: ת"ר [ב]אין עומדין להתפלל לא מתוך דין ולא מתוך דבר הלכה אלא מתוך הלכה פסוקה והיכי דמי הלכה פסוקה אמר אביי כי הא דר' זירא [ג]דאמר ר' זירא [ד]בנות ישראל החמירו על עצמן [ה]שאפילו רואות טיפת דם כחרדל יושבת עליה שבעה נקיים רבא אמר כי הא דרב הושעיא דאמר רב הושעיא [ט]מערים [י]אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר ואב"א כי הא דרב הונא [יא]דא"ר הונא א"ר זעירא [יב]המקיז דם בבהמת קדשים אסור בהנאה ומועלין בו רבנן עבדי כמתניתין רב אשי עביד כברייתא: ת"ר [יג]אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך שיחה ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים אלא [יד]מתוך שמחה של מצוה וכן לא יפטר אדם מחברו לא מתוך שיחה ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך [א] דבר הלכה שכן מצינו בנביאים הראשונים שסיימו דבריהם בדברי שבח ותנחומים [ב] וכן תנא [ג]מרי בר בריה דרב הונא בריה דר' ירמיה בר אבא אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה שמתוך כך יזכרהו כי הא [ד]דרב כהנא אלוייה לרב שימי בר אשי מפום נהרא עד בי צניתא דבבל כי מטא להתם א"ל מר ודאי דאמרי אינשי הני צניתא דבבל איתנהו מאדם הראשון ועד השתא א"ל אדכרתן מילתא דרבי יוסי ברבי חנינא דאמר ר' יוסי ברבי חנינא מאי דכתיב [ב]בארץ אשר לא יעבר בה איש ולא ישב אדם שם וכי מאחר דלא עבר היאך ישב אלא לומר לך כל ארץ שגזר עליה אדם הראשון לישוב נתישבה וכל ארץ שלא גזר עליה אדם הראשון לישוב לא נתישבה רב מרדכי אלוייה [ג]לרבי שימי בר אשי מהגרוניא ועד בי כיפי ואמרי לה עד בי דורא: ת"ר [ד]המתפלל [ה]צריך שיכוין את לבו לשמים אבא שאול אומר סימן לדבר [ו]תכין לבם תקשיב אזנך תניא [ז]א"ר יהודה כך היה מנהגו של ר"ע [ח]כשהיה מתפלל עם הצבור היה מקצר ועולה מפני טורח צבור [ט]וכשהיה מתפלל בינו לבין עצמו אדם מניחו בזוית זו ומוצאו בזוית אחרת וכל כך למה מפני כריעות והשתחויות: א"ר חייא בר אבא [י]לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות שנאמר [יא]וכוין פתיחן ליה וגו' [יב]יכול יתפלל אדם כל היום כלו כבר מפורש על ידי דניאל [יג]וזמנין תלתא וגו' יכול משבא לגולה הוחלה כבר נאמר [יד]די הוא עבד מן קדמת דנא יכול יתפלל אדם לכל רוח שירצה ת"ל [א](לקבל) [נגד] ירושלם יכול יהא כוללן בבת אחת כבר מפורש ע"י דוד דכתיב [ב]וערב ובקר וצהרים וגו' יכול ישמיע קולו בתפלתו [ג]כבר מפורש על ידי חנה שנאמר [ד]וקולה לא ישמע [ה]יכול [ו]ישאל אדם צרכיו ואח"כ יתפלל כבר מפורש על ידי שלמה שנאמר [ז]לשמוע אל הרנה ואל התפלה רנה זו תפלה תפלה זו בקשה אין אומר דבר [ח](בקשה) אחר אמת ויציב אבל [ט]אחר התפלה אפי' כסדר וידוי של יה"כ אומר איתמר נמי אמר רב חייא בר אשי אמר רב [י]אע"פ שאמרו שואל אדם צרכיו בשומע תפלה אם בא לומר אחר תפלתו אפילו כסדר של יה"כ אומר: אמר רב המנונא כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה [יא]וחנה היא מדברת על לבה [יב]מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו [יג]רק שפתיה נעות [יד]מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו [א]וקולה לא ישמע [ב]מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו [ג]ויחשבה עלי לשכורה [ד]מכאן [ה] ששכור אסור להתפלל [ו]ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין וגו' א"ר אלעזר מכאן לרואה בחברו דבר

לתפלה. [וגם מפני שצריך לסדר שבחו של הקב"ה תחלה קודם שיתפלל כדילפינן ממשה, הילכך אין לבקש דבר אחר אמת ויציב, וכי כייל בתוכו דברי בקשה אין מונעין].

אייתי כסא דזוגיתא חיורתא. מכאן נהגו לשבר זכוכית בנשואין: ט) **במקום** גילה שם תהא רעדה. פשוטו של מקרא עבדו את ה' בירלה ובשביל יום לעבוד מגילו ובכי מפורש בירושלמי עבדו את ה' בירלה היינו תפלה לתיקרי עבודה י) דתניא בספרי (פ' עקב) ולעבדו בכל לבבכם זו תפלה:

המקדיש דם בבהמת קדשים וכו'.

וקשה לתמר בפ"ג דע"ז (דף מד.) גבי דמים תיפוים ודמים פגימיים של קרבנות תלו ותלו נמכרים לגגיים לזבל תלמת לתין מועלין בהן ו"ל דהתם היינו לתחר זריקת דמים וכבר נתכפרו בעלים מה שתין כן כאן: **רבנן עבדי כמתניתין.** וכומייהו ק"ל ולכן תין מתפללין מתוך קלות ראש ושחוק אלא מתוך כובד ראש ושמחה של מלוה כגון שעסק בדברי תורה ולכן נהגו לומר פסוקי דזמרה ושירי קדש תפלה:

רב אשי עביד כברייתא. יכולמלי לא יעמוד ויתפלל אלא מתוך דבר הלכה ג"ל ירמיה העוסק בצרכי לבור כעוסק בדברי תורה דמי:

שכן מצינו בנביאים הראשונים שפיימו דבריהם בדברי שבח ותנחומין. ומקשה בירושלמי תון מיניהו וכו' והא כתיב כי אם מקם משפטנו (מיכה ה) מיהו ג) מהכוח קלקי לסוף תרי עשר וקהלת לא פרין מידי שמוצאו בטוב בדברי תנחומין ולא מיירי בפוטרעות דיסרמיה: **ומוצאו** בזוית אחרת. תימה לתמר לקמן (דף ל.) הבא לשמות בסוף כל ברכה וברכה מלמדין אותו שלא ישמה ותירץ הר"ב יוסף דהכא מיירי בתחנונים שהיה אומר אחר י"ח ברכות ולא נהירא דהא מי"ח קאמר ונראה להר"י דודאי בסוף כל ברכה אסור לשמות אבל בתחנונים הברכה מיהא מותר לשמות ובכהני מיירי הכא וכשהיה מגיע לסוף הברכה היה זוקף ולכך נהגו העולם ברהם הסנה ויזוש הכפורים שמתפללין זכרנו וכן תן ותמלוך שמושים כשמגיעים לפסוקים וכשהוא ברכה[ז] זוקפין שלא לשמות בסוף ברכות שלא היכא דתקון:

דבר

תורה אור השלם

1. אָז יִמָּלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אָז יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת עִם אֵלֶּה: תהלים קכו ב
2. וְלֹא אָמְרוּ אַיֵּה יְיָ הַמַּעֲלֶה אֹתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַמּוֹלִיךְ אֹתָנוּ בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ עֲרָבָה וְשׁוּחָה בְּאֶרֶץ צִיָּה וְצַלְמָוֶת בְּאֶרֶץ לֹא עָבַר בָּהּ אִישׁ וְלֹא יָשַׁב אָדָם שָׁם: ירמיהו ב ו
3. תְּאַוַּת עֲנָיִים שָׁמַעְתָּ יְיָ תָּכִין לִבָּם תַּקְשִׁיב אָזְנֶךָ: תהלים י יז
4. וְדָנִיֵּאל בִּדְּי יְדַע דִּי רְשִׁים בִּכְתָבָא עַל לְבַיְתֵהּ וְכַוִּין פְּתִיחָן לֵהּ בְּעִלַּיְתֵהּ נֶגֶד יְרוּשְׁלֶם וְזִמְנִין תְּלָתָה בְיוֹמָא הוּא בָּרֵךְ עַל בְּרְכּוֹהִי וּמְצַלֵּא וּמוֹדֵא קֳדָם אֱלָהֵהּ כְּדִ קֳבֶל דִּי הֲוָא עָבֵד מִן קַדְמַת דְּנָה: דניאל ו יא
5. עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם אָשִׂיחָה וַאֲהֻמָּה וַיִּשְׁמַע קוֹלִי: תהלים נה יח
6. וְחִנָּה הִיא מְדַבֶּרֶת עַל לִבָּהּ רַק שְׂפָתֶיהָ נָּעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא יִשָּׁמֵעַ וַיַּחְשְׁבֶהָ עֵלִי לְשִׁכֹּרָה: שמואל א א יג
7. וּפְנִיתָ אֶל תְּפִלַּת עַבְדְּךָ וְאֶל תְּחִנָּתוֹ יְיָ אֱלֹהָי לִשְׁמֹעַ אֶל הָרִנָּה וְאֶל הַתְּפִלָּה אֲשֶׁר עַבְדְּךָ מִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ הַיּוֹם: מלכים א ח כח
8. וְיֹאמַר אֵלֶיהָ עֵלִי עַד מָתַי תִּשְׁתַּכְּרִין הָסִירִי אֶת יֵינֵךְ מֵעָלָיִךְ: שמואל א א יד

הגהות הב"ח

(ו) רש"י ד"ה אלא מתוך שמחה של מצוה כגון:

גליון הש"ס

גמ' כבר מפורש על ידי חנה. עי' יומא נג ע"ב: שם יכול ישאל אדם צרכיו. עי' לקמן לב ע"ב:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אלא מתוך דבר הלכה. רפוס קו על תיבת דבר הלכה וע"ל שמתוכ של מלוה: [ב] שם (וכן) תז"מ:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב, לפסוקים ולסוף הברכה (ובהגהות כתב שם וכשמגיעים לסוף הברכה).

מוסף רש"י

יושבת עליה שבעה נקיים. דתלמודיית אין לריכה שבעה נקיים אלא הרואה שלשה ימים לפופים בתוך י"מ יום שבין נדה לנדה, אבל בתחלת נדתה תשיעי דאתה כל שבעה ופקקה לערב טובלת בלילה, והן החמירו על עלמן, לפי שאין רבל נקיונים בפחות מהן ימים שבין נדה לנדה, שומדות בי"מ ימים שבין נדה לנדה, ואם תלמר לא ימתינו אלא שלשה ימים רבים כנגד שלשה ימים מועטים, כדאיתא בירושלמי (ויקרא טו) ימים רבים כנגד עת נדתה, פעמים שרואים דם נדה מוקדקה לשבוה מן התורה, כילד, התחילה לספור שבעה נקיים לאחר שהיתה זבה גמורה ופקדה שבעה נקיים ובשביעי לאחה תשיש בתחלת, שתרבה רבל ונריכה לאחוז לשפור שבעה נקיים, לי נמי אמר לאחה היום לאחה שני ימים לא יעבה והיום לאחה שלשה ימים ועבה היום לו שלשה ימים לפופין ולריכה שבעה נקיים ועל כן אמתיני (נדה לה:).

ומבניסה במורץ שלה. כעין ומבלה בהמה, ומבלה בהמה פעור מן המעשר (מנחות סו:) לו: שמכניסה לבית מעון שלה ואחר כך הם ועממת, ומוזה הטעל תלה בראשים פני הבית בפ"ק דבהמוכר (פח.): וחה בראשים פני הבית לא נעמרה מלאכתו למול עליו שם טבל, וכשגמר מלאכתן כבר נתון הבית הוא ואין לנו פני הבית אלא כשנכנס דרך פתחים, כדתניא (לקמן לה:) תפרים שראשים פיהם כלפנים מכניסים פירותיהם דרך עוקלמון כדי לחייבן במעשר, עכשיו מכניסן דרך גגות דרך חלונות דרך קרפיפות לבית כדי לפוטרן (פסחים ט.). ובע"ז בע"ז (ע"ז מא: ונדה סו:).

המשך בעמוד הבא.

רבינו חננאל

[דאמר רבי אושעיא מערים אדם על תבואתו. ואינו עושה אותה גורן, אלא מכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת המוץ, ופטורה מן המעשר]. יכול משבא דניאל לגולה הוחלה כבר נאמר די הוא עבד מן קדמת דנא יכול יתפלל אדם לכל רוח שירצה ת"ל (לקבל) [נגד] ירושלם יכול יהא כוללן בבת אחת כבר מפורש ע"י דוד דכתיב ערב ובקר וצהרים וגו' יכול ישמיע קולו בתפלתו כבר מפורש על ידי חנה שנאמר וקולה לא ישמע יכול ישאל אדם צרכיו ואח"כ יתפלל כבר מפורש על ידי שלמה שנאמר לשמוע אל הרנה ואל התפלה רנה זו תפלה תפלה זו בקשה אין אומר דבר (בקשה) אחר אמת ויציב אבל אחר התפלה אפי' כסדר וידוי של יה"כ אומר איתמר נמי אמר רב חייא בר אשי אמר רב אע"פ שאמרו שואל אדם צרכיו בשומע תפלה אם בא לומר אחר תפלתו אפילו כסדר של יה"כ אומר: אמר רב המנונא כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה וחנה היא מדברת על לבה מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו רק שפתיה נעות מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו וקולה לא ישמע מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו ויחשבה עלי לשכורה מכאן ששכור אסור להתפלל ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין וגו' א"ר אלעזר מכאן לרואה בחברו דבר

Sefaria